

РЕШЕНИЕ

№ 2586

гр. София, 19.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Е СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Рени Коджабашева

Членове: Анелия Ст. Янева
Бетина Б. Бошнакова

при участието на секретаря Капка Н. Лозева
като разгледа докладваното от Анелия Ст. Янева Въззивно гражданско дело
№ 20221100508833 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба от 17.6.2022 г. на ответника Агенция „П.и.“ срещу решение № 6193/09.6.2022 г. по гражданско дело № 36137/2021 г. на Софийския районен съд, 169 състав, с което съдът признава за установено на основание чл. 422 ГПК вр. чл. 213, ал. 1, КЗ /отм./, че жалбоподателят дължи на „ЗАД А.“ АД сумата от 450.56 лева, представляваща изплатено обезщетение за вреди от ПТП на 04.05.2016 г., ведно със законната лихва от 20.04.2021 г. и на основание чл. 422 ГПК вр. чл. 86 ЗЗД сумата 137.30 лева, представляваща мораторна лихва за периода 21.04.2018 г. - 20.04.2021 г., като на основание чл. 78, ал. 1 ГПК жалбоподателят е осъден да заплати сумата 480 лева – разноси за производството.

Жалбоподателят поддържа, че необосновано и в нарушение на съдопроизводствените правила първоинстанционният съд е приел като писмено доказателство и е кредитирал представения протокол за ПТП,

доколкото последният не представлява официален свидетелстващ документ и не обвързва съда с материална доказателствена сила по чл. 179 ГПК относно обстоятелствата, при които е настъпило събитието, вкл. и мястото, на което е настъпило. При съставянето на протокола не било посетено мястото на събитието, не били направени фотоснимки съгласно нормативните изисквания, не била изяснена фактическата обстановка. В нарушение на съдопроизводствените правила съдът е кредитирал и частните свидетелстващи документи, представени от ищеца, които също не се ползват с обвързваща съда доказателствена сила. Показанията на свидетеля противоречали на останалите доказателства. От събраните писмени доказателства и заключение на САТЕ не се установявали механизмът на събитието и причинната връзка с вредите по автомобила. От представената застрахователна полица не се установявало наличие на застрахователно правоотношение, по което да е налице покрит риск. В нарушение на материалния закон съдът е приел, че скоростта, с която се е движил водачът, е съобразена, че дупката на пътя не представлява предвидимо препятствие, че не е налице съпричиняване. Нямащо доказателства за употреба на алкохол от страна на водача, както и за липсата на предвидени в ОУ обстоятелства, обосноваващи отказ. Предвид изложеното моли въззивния съд да отмени решението изцяло и да постанови друго, с което да отхвърли предявените искове. Претендира разноски.

Въззиваемата страна „ЗАД А.“ АД не взема становище по допустимостта и основателността на въззивната жалба.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 ГПК и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, достигна до следните фактически и правни изводи:

Въззивната жалба е подадена в рамките на законоустановения срок за обжалване по чл. 259, ал. 1 ГПК от легитимирано лице и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което следва да се приеме, че същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество въззивната жалба е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, по

правилното приложение на императивния материален закон, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо, като съдът не се е произнесъл в нарушение на императивни правни норми.

Същото е и правилно, като въззивният състав споделя мотивите на обжалваното решение, поради което и на основание чл. 272 ГПК препраща към мотивите на Софийския районен съд. Във въззивната жалба на ответника по същество се повтарят същите аргументи, които вече са били изтъкнати в отговора по чл. 131 ГПК, на които в обжалваното решение е даден подробен отговор. Независимо от това, следва да се добави и следното:

Представеният към исковата молба препис от протокол за ПТП е заверен от страната, като ответникът не е релевирал възражение по чл. 183 ГПК. Поради това и първоинстанционният съд правилно го е приел като писмено доказателство. Оплакванията във връзка със съдържанието на протокола са ирелевантни, доколкото дали е правилно попълнен или не касае неговата годност да послужи в административнонаказателното производство, а не като писмено доказателство в гражданския процес. Ето защо и тези оплаквания /вкл. и възраженията за наличие на изготвени или не фотоснимки/ не следва да бъдат обсъждани.

От представения протокол за ПТП, както и от показанията на свидетеля Веселин Любомиров Костадинов се установяват по несъмнен начин и обстоятелствата, при които е настъпило събитието /вкл. мястото, на което е настъпило/, и причинната връзка между него и вредите. Свидетелят дава подробни показания за точното място, на което автомобилът е попаднал в дупката, къде се е намирала тя, размерите □, както и настъпилите увреждания вследствие на това събитие. Действително, съобразно чл. 179, ал. 1 ГПК материалната доказателствена сила на протокола обхваща лично възприетите от длъжностното лице факти, но в случая това е спазено. Протоколът е съставен от служител на МВР, след посещение на място в деня на произшествието /няколко часа след настъпването му/. Длъжностното лице лично е установило фактите на база извършен оглед и професионална преценка на ситуацията, а не се е доверил само на разказа на водача, като е констатирало както наличието на дупка на пътя, така и вредите по автомобила. Следователно протоколът също установява механизма на ПТП и

наличието на причинна връзка с настъпилите увреждания. Уведомлението за шета, което макар да няма обвързваща съда доказателствена сила, има доказателствена стойност и доколкото изложените в него обстоятелства са идентични с установените от протокола за ПТП и показанията на свидетеля, няма основание да не бъде кредитирано. Изготвеното въз основа на показанията на свидетеля /управлявал увредения автомобил/ и писмените доказателства заключение на САТЕ /неоспорено от страните в срока по чл. 200, ал. 3 ГПК/ доказва причинната връзка между този механизъм и настъпилите вреди на автомобила. Следва да се посочи, че тези доказателства не са противоречиви, като няма нито едно, от което горният извод да се опровергава, поради което въззивният съд намира за доказани твърденията на ищеца за настъпило застрахователно събитие поради попадането на автомобила в дупка на пътното платно. Не се оспорва от ответника, че пътят, на който се е намирала дупката, се стопанисва от него.

Налице е основание за възникване на регресното право в размер на платеното застрахователно обезщетение. Обемът на суброгационното право включва както правата срещу физическото лице – пряк причинител по чл. 45, ал. 1 ЗЗД, така и правата на увредения по чл. 47 – 49 ЗЗД срещу лицата, които носят отговорност за чужди виновни действия – в този смисъл раздел V от ППВС № 7/4.10.1978 г.

Застраховката на процесния лек автомобил /видно от представената полица, подписана и за двете страни/ е сключена при условията на клауза „П”. Видно декларацията в полицата с подписа си застрахованият е удостоверил, че е получил, запознал се и приема ОУ, изготвени от застрахователя, което е изрично предвидено условие, за да бъдат приложими те към конкретния договор съгласно чл. 186, ал. 1 КЗ /отм./. Но дори и да се приеме, че ОУ не са приети, това не води до извод за липса на договор за застраховка, а само за неприложимост спрямо застрахования на клаузите на тези ОУ. Покрит риск по процесния договор е пътнотранспортно произшествие, каквото се твърди да е налице – чл. 12 от ОУ.

Следва да се посочи, че в случая няма доказателства, а и твърдения за наличие на обстоятелства, обуславящи възникване на право на застрахователя да откаже плащане. Водачът е тестван за употреба на алкохол, като такава не се е установила – видно и от протокола и от показанията на свидетеля. По

отношение на останалите основания за отказ липсват конкретни възражения от въззивника, а няма и доказателства за наличие на такива, поради което и съдът не следва да ги обсъжда.

Неоснователно е възражението на ответника-въззивник за съпричиняване. Съобразно чл. 51, ал. 2 ЗЗД основание за намаляване на размера на отговорността на делинквента е, ако и пострадалият е допринесъл за настъпването на вредите. Такова съпричиняване е налице, когато освен с поведението на делинквента увреждането се намира в пряка причинно-следствена връзка и с поведението на самия увреден. Съпричиняването има обективен характер, като от значение е единствено наличието на такава обективна причинно-следствена връзка, а е ирелевантно субективното отношение на пострадалия /т. 7 от ППВС № 17/18.11.1963 г./. Принос по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД е налице винаги, когато с поведението си пострадалият е създал предпоставки за възникване на вредите или е улеснил механизма на увреждането, предизвиквайки по този начин и самите вреди. Ответникът, който носи тежестта, не доказва, че поведението на водача на МПС не е било съобразено с конкретната пътна обстановка или че същият е управлявал с превишена или несъобразена скорост. От показанията на свидетеля се установява, че към момента на попадането на автомобила в дупка го е управлявал със скорост от 50-60 км/ч, която е в рамките на позволената. Липсват доказателства, от които да се направи извод, че поведението на водача на МПС не е било съобразено с конкретната пътна обстановка. Напротив, от показанията на свидетеля се установява, че дупката не е могла да бъде избегната, тъй като водачът се е опитвал да избегне ПТП. В обясненията си вещото лице по САТЕ заявява, че при неочаквано препятствие е възможно водачът да не забележи дупката на пътя, макар и с размери на процесната. Освен това, несигнализираните неравности на пътя не представляват предвидимо за водача на МПС препятствие по смисъла на чл. 20, ал. 2 ЗДвП, за да е налице задължение за последния да избира скоростта така, че да може да спре. Фактът, че свидетелят сочи, че познава процесния пътен участък не променя горния извод, доколкото не сочи да е запознат с конкретната неравност.

Поради съвпадането на крайните изводи на въззивния съд с тези на първоинстанционния, жалбата следва да бъде оставена без уважение като неоснователна, а обжалваното с нея решение на Софийски районен съд -

потвърдено като правилно.

При този изход на спора жалбоподателят няма право на разноси.

Настоящото решение не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

Така мотивиран, Софийският градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 6193/09.6.2022 г. по гражданско дело № 36137/2021 г. на Софийския районен съд, 169 състав.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____